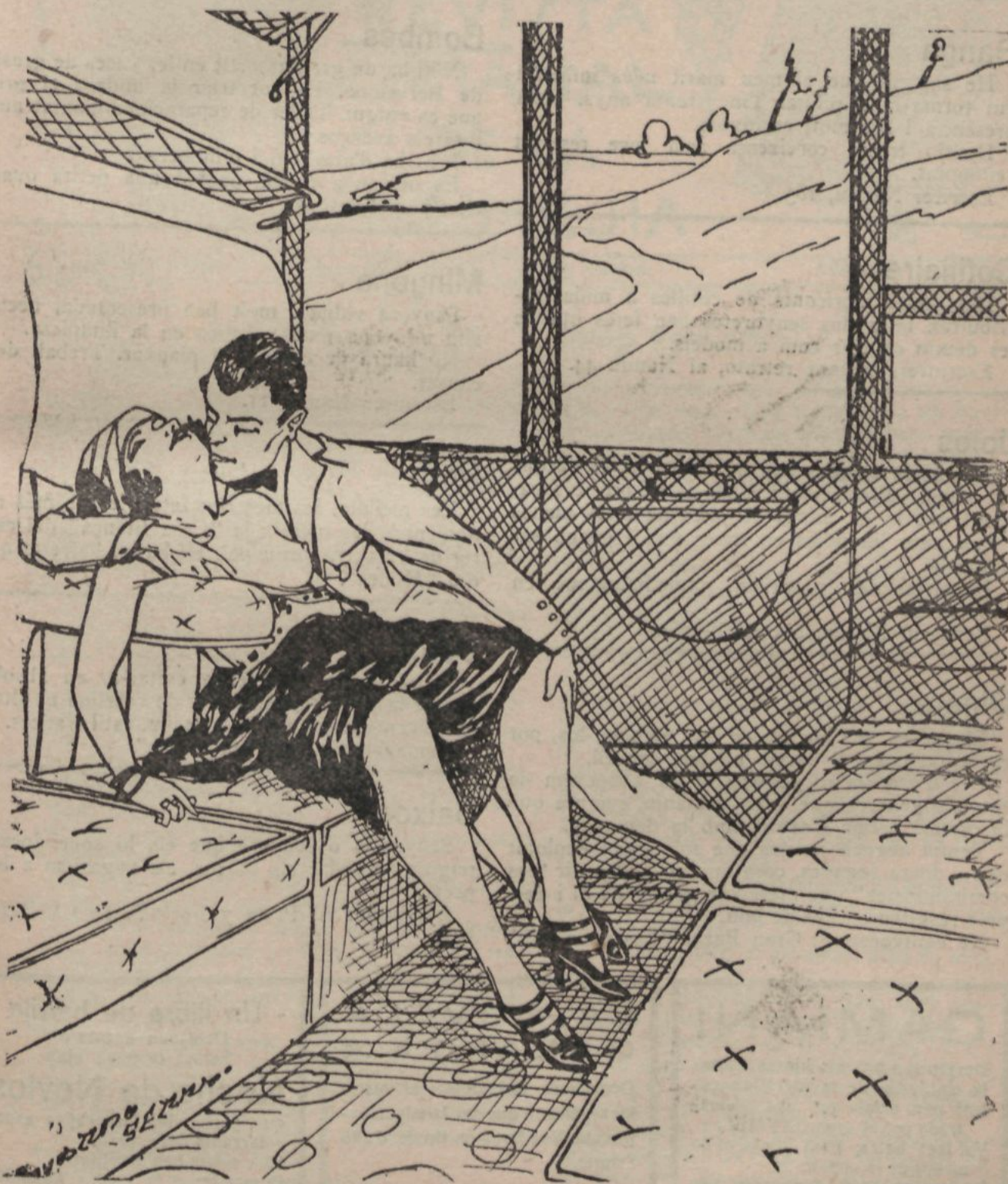


EL HANDU

DEL LLOFRIU



—Et passa ja, Ernestina?

—Ai, Ramonet, no'n fà poca d'estona que m'ho he sentit passar!



ANUNCIS i COMENTARIS



Ganga

He sapigut que el meu marit m'és infidel i vui tornar-li la pilota. Tinc trenta anys, bona presència i soc molt carinyosa.

Desitjo trabar coneixença amb jove reservat i elegant.

Escriurer Nandu, 183.

Cotillaire

Dos joves fabricants de cotilles a mida, retribuiran bé a dos senyorettes ben fetes que se les deixin col·locar com a models.

Escriurer, enviant retrato, al Nandu 44.

Joies

Les noies maques que no en tenen, és perquè no volen. Precisament s'ha descobert ultimament que hi ha mines de joies de totes menes i que totes les noies en tenen una i poden explotar-la.

Nosaltres les posariem immediatament en condicions.

Redacció Nandu. Secció Tècnica.

Diners

El que en té i no sap en que emprar-los, pot consultar-nos i li darem un bon consell.

Res d'usurers ni negocis bruts. Disposem de tots els gèneros que se'ns demanin, sempre que la cartera estiga d'acord amb la demanda.

Tenim negocis verges que sols s'han explotat deu o dotze vegades, cosa que no poden dir "les comissionistes" que ofereixen genres de fil i després resulten cordes de pou.

No equivocar-se: Gran Bazar "Las once mil".

Bombes

N'hi ha un gran assortit en les cases de gresca de Barcelona. Es pot triar la mida i el preu que es vulgui. Taller de reparacions montat amb tots els avenços.

N'hi ha d'absorció i d'immersió.

Es deixen a prova, pagant una petita quantitat per el desgast.

Minyona

Senyora vídua i molt ben presentada, necessita minyona molt pràctica en la llimpiesa.

No haurà de cuinar, ni planxar. Treball descansat.

Escriurer Nandu 11.

Pells

Les mellors, les més ben fetes, les de més renomada les ofereix la "Casa Blanca" del carrer de Pelai, 72, principal. Hi ha un lleteret que diu "Modes".

Dolor

Procediment nou per a evitar-lo en absolut des de la primera toma. Res de vaselina ni altres lubricants. Invent moderníssim, estil francès.

Demaneu-lo a totes les "cases".

Baixos

Senyoreta o senyora que els hi sobri local i puguin arrendar els baixos, els pagariem a bon preu.

Escriurer: A. Preta y Fort, S. en C., Barcelona.

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta maravella de la literatura galant, però exigiu que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL.

Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor.

Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

LA NOVELA GALANTE X

Demaneu-la cada dijous al vostre kiosk, encare que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de d'allò i riurer.

Cada dijous, 15 céntims.

- Un llibre de barrila -

Demaneu a tots els kioscs la nova obra

Noche de Novios

que porta vint fotografies espantants del natural.

Cinc ralets ben aprofitats.

Comandes a la nostra Administració.



Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

Secció Oficial

Sembla que ha quedat definitivament resolt el paorós problema de les cases barates.

Reunits tots els membres influents de la nostra terra, han estudiat la qüestió amb gran interès i decidits a que les classes humils puguin esbravar-se sense grans dispendis, han trobat un medi de restablir les cases de pesseteta, mitjançant una subvenció que facilitarà el Comitè Benèfic.

La nostra enhorabona a les classes populars!

Ja era hora de que el problema de les cases barates quedés resolt.

Donya Púdica Moral i Sensetita, torna a estar sobre la taula.

Es una delícia això de la moral!

Hi ha uns quants senyors que, oblidant moltes voltes la pròpia roba bruta, tenen molta feina a voler rentar la dels altres.

Sabem cada història d'aquestos moralistes "dernier cri"!

Ara volen que els espectacles comencin a les vuit per acabar abans de les dotze.

Es que es proposen potser que els hi quedi més de temps per anar a veure la flavia, en sortint de teatre?

No siguin ridícols, senyors, no siguin ridícols amb tanta moral!

Barcelona, cap i casal de Catalunya, primera ciutat mediterrània, és més moral de lo que vostès la suposen, lo que hi he és que la moral d'ella no està d'amord amb la seva carrincloneria, amb el seu xexantisme i amb les seves costums celestinesques.

Comprenen, senyors... moralistes?

Detalls d'una prova

Havem rebut carta del nostre enviat especial a la conferència de la Societat de les Nacions.

Les noves són tan afalagadores que creiem del cas reproduir els principals paràgrafs de la minuta del nostre representant. Ve detalladíssima: hora per hora, minut per minut.

Comencem.

Dia 19. — A les 3 de la tarda. Tinc citada a la senyoreta Bitllanovicht. Es russa. Representa la quinta internacional soviètica de Moscou. Compareix puntualment.

—El delegat de Nandulàndia?

—Servidor de vostè.

—Res de servilisme. Els soviets no admetem la servitud personal de ningú. Tots els fets ens són comuns a tots, perquè tots som l'estat, l'estat és la projecció irradiada de l'individu, l'individu no és l'individu en sí, perquè és una partícula de la societat, la societat som tots, tots som la Humanitat, l'humanitat és una realitat abstracta, lo abstracte no és de ningú, tot és de tots, lo teu és meu, company.

I familiarment la senyoreta Bitllanovitch, posa la seva mà damunt d'una part molt interessant de la meva persona.

—Perdoni, faig jo amatent, això és meu, i ben meu.

—Però l'usdefruit és de tots. Tots tenim dret a gaudir dels benifets de la naturalesa.

—La naturalesa no és soviètica. A n'els uns els n'hi dona més que a n'els altres. Em jugo un pinyó que vostè en aquest cas concret no és partidaria de l'igualtat.

S'equivoca. El fet mecànic i natural de trobar-se una fembra i un mascle en un mateix llit, no és un plaer; és l'acompliment d'una llei de la naturalesa.

—Jo soc conservador i m'agrada cumplir totes

les lleis. Quan vulgui complirem aquesta de que em parla.

—La meua missió és comprovar únicament la resistència meridional amb la nòrdica. Quan vulgui.

La senyoreta Bitllanovicht és una reial mossa. Carregada de pit, ben provista de palpissos i estreta d'expressió, convida a facilitar la seva missió d'estudiar les resistències.

A les primeres embestides, no pren part en la lluita. Es limita a controlar la pressió i l'incís, però així que apreto el cargol i l'enrosco, pert el compte i diu abraçant-me amb força:

—¡Ai lladrenovicht!

Ha estat el final del primer temps i he lograt un goal.

Segueixo cargolant. Ella també enrosca. Logro un altre goal i ella s'entusiasma:

—Apreta més fortóff!

Apreto. La senyora Bitlla... etc. perd el món de vista.

Un altre goal... un altre.

La delegada dels soviets queda sense alè.

El resultat ha estat definitiu.

L'agafo, la col-loco en un cabacet i la trec del dormitori.

A les 4. — Dono entrada a la senyoreta Polvorinette, representat de la República Francesa.

Ens entenem dessegida. Jo domino molt el francès, però ella encara més.

Li sotmeto el tema de prova; s'hi agafa com un naufreg i resisteixo cinc embranzides. Xucla més que una resclosa. Es del morro fort la franceseta. Vol quedar victoriosa, però el entrar jo en funcions, a la tercera la deixo feta una natilla.

Constato la victòria i faig passar les "delegades" d'Itàlia, de Suïssa, de Checoslovàquia, etcètera, etc.

A les 9 les tenia totes vençudes i jo n'aixecava acta.

Ha quedat demostrat palesament que Nandulàndia és el país de la virior, de la pastanaga i dels bemols.

Tinc compromís per acudir diumenge a una cita a Les Planes. Envieu pasta per emprendre viatge de retorn. Saludeu pupiles Brigida. Feu provisió barretines que segons rumors sofriràn un augment. De totes maneres jo me'n alegro, perquè així em vindran a la mida.

Enviat Especial



El Nandu

desilja als seus llegidors un sens fi d'estreles efusives i de grosses felicitats. Com més estreles, més grosses i més efusives, millor

El mal de queixal

—On vas Ramon tant desesperat

—No me'n parlis; estic avorrit. Em clavaria cops de cap contra les parets. Això és inaguantable. Es horrible...

—Però que et passa?

—El que xal, home, el maleït queixal que fa tres dies que no em deixa en repós.

—I per això t'espantes. Mare de Déu! Sé un remei infalible.

—Vols dir?

—A mi em dona un resultat excel·lent.

—D'gues, home, digues. Estic impacient.

—Senzillament, quan el queixal em molesta, vaig cap a casa, faig quatre carícies a la dona, la preparo, i desseguit; zas! n'hi clavo una i... oli en un llum. Amb l'emoció del jugar a bitlles, em desapareix el mal de queixal com per art d'encantament.

—Ai, carat! Ningú ho diria!

—Doncs no falla!

—Bé... sí... però... hi ha un inconvenient.

—No el sé veure.

—Sí, home... A n'aquestes hores, on la trovo jo la teva dona?



«DONDE LAS DAN...»

—I el teu marit et deixa venir tant escotada?

—No s'hi fixa amb el meu; prou feina té a mirar el de la teva dona i demés concurrentes.

Les perles

El senyor Ferragut, explica a unes amiguetes del Concert, la procedència de les perles.

—Es una cosa meravellosa! Figureu-vos que la perla és una malaltia, una especie de grà que li surt a l'ostra. I no volgheu sapiguer els treballs

enormes que costa cada una d'aquestes perles qu'engalanen la bellesa femenina. A voltes, fins la vida d'un home, costen.

—Doncs, miri — diu la Dianeta tota desimvolta, — a nosaltres no ens costa tant com vostè diu de trovar-les. Totes les treiem d'una sola petxina.



Histories de gresca

La Baronesa Romàntica

La gràcil baronesa Isolina de Rieux es veia continuament assetjada per un núvol de pretendents senzillament insoportables. S'ha de confessar no obstant que aquests pretendents tenien un punt bàsic per a justificar la seva insistència: els seixanta anys del baró en contraposició als vint-i-cinc no ben complerts d'ella.

Que la baronesa havia de caure, era cosa descontada. Sols faltava sapiguer amb qui i això és lo que es proposaven aclarir els impertinents galantejadors.

Per altra part, el bo del marit no havia incorregut mai en la indelicadesa de voler evitar l'esperada reliscada. L'home sabia fer-se càrreg.

I tots els aspirants a la cobdiciada poma feien esforços supremes per a abastar-la.

A la tòmbola benèfica organitzada per la princesa Elissa, hi concorregué lo bo i millor de París i no cal dir que no hi mancà la baronesa de Rieux i que la seva parada estigué sempre invadida pels eters galantejadors.

Aquell dia, però, la baronesa de Rieux, era no solament bella, sinó francament irresistible. Habillada a lo Lluís XV, el seu cos graciós i vinculat sota els fastuosos ropatges, s'endevinava d'una ignoscència i d'un candor tant infantils, que feia ganes de jugar-hi a nines.

El seu peu diminut, enfundat sota l'albura de la sedosa mitja i graciosament estotxat en el xapí blau cel, convidava a les més cerimonioses reverències.

El pit, cast com una poncella en flor, s'oferia lleugerament púdic sota les blanquíssimes puntes.

I ella en devia estar convençuda de tots aquests atractius, perquè la seva parada era la que venia més cars tots els objectes.

—Aquest pomell de violetes, senyora Baronesa?

—Per vostè, doscents francs, senyor marquès, — i un somriure seductiu i prometedor feia trobar baratíssim el pomell al senyor marquès.

Les demandes de preus es succeïen les unes a les altres i les transaccions s'efectuaven amb vertiginosa rapidesa.

—No té més violetes, senyora baronesa?

—Les he acabades. Ho he acabat tot, senyor Delacroix. Jo no sé com els comerciants es queixen de que no es fan transaccions. Fixi's, jo, en quinze minuts he acabat totes les existències. No em queda res per vendre, res...

—Tant com res!...

—En absolut.

—En voldria molt d'aquest afortunat mocadorret que s'acotxa en el seu descot?

—I de la pinta que té la joia d'empresonar aquests cabells rossos com el fil d'or?

—I del llacet que des del vostre xapí té el més bell punt d'obrir que puga somniar-se?

—I d'aquests guants que frueixen la delícia de sentir-se amorosits per les vostres mans?

—Senyors, senyors, vostès em confonen!...

—Jo voldria que posés preu a una cosa que els senyors no han sapigut encara endevinar!

—I és?

—Una bofetadeta, rebuda de la seva mà dolcíssima!

—Accedeixo. En tinc gran existència. A 25 francs poden demanar les que vulguin.

—I d'un bes d'amistat per agrair la carícia a la mateixa mà?

—Tot comprés, trescents francs.

—Senyora, això és baratíssim.

—Doncs la voluntat!

Prompte els bitllets de cent, de cinquents, de mil francs, sobrexiren de la panereta graciosament encintada que la baronesa presentava a cada un dels postors.

Quan tots els adoradors de la bella Isolina hagueren desfilat rendint homenatge a les seves mans nacarades, se li apropà un jove, tímid, de mirar somniador i fortament emocionat.

—Senyora, jo no tinc més que un lluí. Vint francs.

Aquests mots foren dits d'una tal faisó, que la infantívola baronesa se'n va sentir tota trasbalsada, i va allargar la seva mà diminuta vers el desconegut qui la besà amb joia inexpressable.

Oh, aquell petó! La baronesa acababa d'adonar-se de que vint homes la pretenien, però que un sol l'estimaba! Que diferent de tots era aquell petó! Cap, cap dels altres l'havia penetrat com aquell petó tímid, deixat a flor de pell amb emoció tal, que fins els ossos en percebiren el contacte.

Qui era, doncs, aquell ser sobrenatural que se li apareixia sota el núvol de lo desconegut, com en les noveles romàntiques?

Vestia humilment. Es movia amb timidesa; era una flor exòtica en aquell jardí fastuós. L'imaginació de la baronesa començà a volar.

—Pobret, segurament haurà estat dos o tres dies sense menjar, per poder apropar-se a mi a oferir-me aquests vint francs!

I els ulls blaus i serens del desconegut, l'atreien inevitablement.



—Pentinat Watteau, sab? Watteau.

—Té ulls de poeta. Sí, sí, és un poeta; el front ample, el cabell ricat i abundant coronant la testa armònica. Un poeta! Aquest sí que l'estimare. Aquest sí que m'estima amb veritable romanticisme.

o o o

Després de la festa de caritat, la baronesa no va tornar a veure més el "seu" poeta, el seu ideal.

Però, l'atzar protegeix als que estimen i l'atzar els posaria novament l'un enfront de l'altra. Isolina n'estava convençuda. Potser en el ball de la Comtesa Igor? Sí, sí, ells estaven relacionats amb tot el gran món literari de París, i forçosament el "seu" poeta no hi faltaria.

Calia anar-hi, calia habillar-se d'una faisó ben romàntica, ben poètica. Un trajo Watteau seria magnífic i la faria irresistible. Demés, el pentinat de l'època l'afavoriria molt.

Sí, sí, ja estava decidit. Assistiria al ball i vestiria un magnífic Watteau.

o o o

El dia del ball, la baronesa de Rieux es passà tot el dia en el seu gabinet íntim. Un bany de roses. Ara un de violetes.

—Sí, sí, aquest de violetes em deixa un perfum més captivador.



...i va allargar la seva mà diminuta...

Vida i miracles del Nandu i la Tuies



—Nandu, hem de celebrar el cap d'any!
Quin dubte hi hà!

—Ens tirarem la gran «notx» e i fins anirem en cotxe.

—(Recristo, quin tall rodó. Aprofitem l'ocasió!)

—Nandu, aquest d'aquí el costat m'està buscant el... terrat!

—Doncs esperat que riurem!
—Mosso!
—«Voi» —(Continuem!)



—Porteu-me un ratacalet que m'el vull veure a galet!

—Com diu?
—Caltret de remou, i barregeu-lo amb un ou!

—No l'entenc! Ep qu'aquest pis està llogat!
—(Quin palpis!)

—Altra cop? Patim!... Patam!...
—I are vos'neu madrugant!

—Quina naripa més toba l'hi han deixat a aquest calet!
«Dasimuli», senyó «endoba» ha estat per treure-li el fret!

—Senyoreta, el perruquer.
—Ja? Està bé, digali que entri.
Es tirà al damunt un salt de llit. S'assentà davant del mirall.
—Passi, passi, jove. El perruquer, senyoreta.
—Està bé.
Ni se'l va mirar, assentada davant del mirall, la seva imaginació corria per les regions etèrees de la poesia i del romanticisme.

—Pentinat Watteau, sab? Watteau.
—Molt bé, baronesa.
Isolina, de sobte, s'adonà d'una imatge reflectada en el mirall. Llençà un crit d'esglai.
—Ulls blaus! Front ample! Cabell rissat! Vostè?
—Sí, senyora baronesa, soc jo el seu fervent adorador!
—Però, vostè no és poeta?

—Sóc l'oficial perruquer més acreditat de París.
La baronesa Isolina caigué desmaiada.

o o o

Quan a la baronesa li pregunta algú, maliciosament, si encara té preferències per els poetes, ella respon tota graciosa:

—S'assemblen massa al Barber de Sevilla, però... els hi falta nua cosa de "Figaro": l'espiritualitat.

ALIX

D'estiueig

El senyor Ramon, comerciant acreditadíssim en el ram de majoristes de cereals, passa els istius a Caldetes, la platja alegre i aristocràtica.

Però, com la majoria de senyors de negocis, el seu estiueig es redueix a dissabtes i diumenges, passant la resta de la setmana a Barcelona al "frenta" del despatx.

Com és natural, quan els dissabtes a mitja tarda arriba a Caldetes corre adelerat en busca de la costella, i procura guanyar el temps perdut, i el desfogament és complet.

Un dissabte, després d'haver complert amb els seus deures matrimonials, s'arrivà al Cassino i assentant-se a la taula dels seus amics de terúlia, demanà el clàssic vermut.

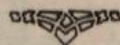
Però, un dels contertulis notà que el senyor Ramon, estava escupint continuent, com si tingués quelcom que el molestés a la boca.

—Què li passa senyor Ramon? — preguntà intrigat l'amic. — Que no és bo aquest vermut?

—Ca, es que es veu que la meua senyora, s'havia passat la tarda assentada a la sorra.

Una dona de cor

Comedia de la vida moderna



PRIMER QUADRO

LA CRIADA (entrant, tota esverada). — Senyoreta... senyoreta... hi ha el senyoret Ernest!

CLOTILDE (sense preocuparse). — Està bé. Que passi.

LA CRIADA (estranyada). — Havent'hi el senyor? CLOTILDE (molesta). — L'hi he dit que passi.

LA CRIADA. — Perdoni, senyoreta. Jo em creia...

AUGUST. — Tinc por, nena, qu'això acabarà malament.

CLOTILDE. — Deixem fer. El conec a fons.

ERNEST. (entrant alegrement). — Hola, nina!... (sorrès al veure a August). Ai... perdoni... com creia qu'estava sola...

CLOTILDE (cerimoniosa). — Ernest, tinc el gust de presentar-te el senyor August, bellíssima persona i bon amic meu.

ERNEST (desconcertat). — Molt de gust...

AUGUST. — Servidor de vosté!

(Pausa llarga. Clotilde tirada damunt de la chaise-longue, fuma dispendient la seva cigarreta. El senyor August, tus. Ernest, es treu els guants. Per fi el senyor August, romp el silenci.)

AUGUST. — Perdoni, jove; plovia encare al venir vosté?

ERNEST. — No, senyor. Havia ja parat.

AUGUST. — Essent aixís, Clotilde, em permetràs qu'em retiri, veritat?

CLOTILDE (melindrosa). — Tant aviat?

ERNEST (fa un gest de contrarietat).

AUGUST (paternalment). — Filla meua, fa tres hores qu'em tens al costat teu!

ERNEST (queda com qui veu visions).

AUGUST. — Fins a demà, Clotilde!

CLOTILDE. — Adiós, August. No faltis.

AUGUST. — Passi-o-bé, jove.

ERNEST. — Passi... estigui... bon... dia.

(Clotilde acompanya mimosa a August fins a la porta. Ernest tira violentment guants i abric sobre una cadira i s'encara amb ella.)

ERNEST. — Es pot saber què representa aquesta comèdia?

CLOTILDE. — No t'enfadis, Ernest meu. T'ho explicaré.

ERNEST. — Dignes, depressa.

CLOTILDE. — Mira... Jo m'he adonat d'una cosa... Jo et porto molt gastó... sombreros... vestits... sabates...



roba blanca... molt gasto... molt gasto... i tu sol no podries, creu, no podries... La teva pensió de mil francs, no m'arriba... jo no puc més... la situació és impossible...

ERNEST. — Bé has pogut fins avui...

CLOTILDE. — Si, però a costa dels meus estalvis. Jo tenia recollits uns quants diners, i... per tu... per serte fidel... perquè t'estimo bojament... m'ho he gastat tot... tot... (sanglota) ja no tinc res, pobre de mi... res... res...

ERNEST. — Pobreta. No segueixis. I are volies...

CLOTILDE. — Qu'el senyor August t'ajudés a suportar la meua carga. Es un senyor molt decent, molt respectable...

ERNEST. — De cap manera! Això no ho permeto. No ho tolero.

CLOTILDE. — Però què farem, Ernest meu!

ERNEST. — Què't fa falta per viure bé?

CLOTILDE. — No, tu no pots. Impossible. Necessitaria qu'em doblesis la pensió... Impossible... Impossible...

ERNEST. — No en parlem més. Des d'avui t'assigno dos mil francs.

CLOTILDE (tirant-se-li al coll). — Però... és possible? Podràs?... Qu'ets hò, Ernest meu, qu'ets hò!

(Petons, abraçades, caiguda damunt de la chaise-longue. Unes cames que s'obren. Un cos qu'es posa entre les cames. Sospirs. Gemecs. Teló).

SEGON QUADRO

AUGUST (entrant). — Bé ha durat prou!

CLOTILDE (cenyint-se la cotilla). — Papà, t'has de fer càreg qu'eren mil francs més.

AUGUST. — Bé és prou dur de pelar. Però... Ha accedit?

CLOTILDE. — Naturalment!

AUGUST. — Ai, filla meua; bé m'en costes prous de sacrificis. Haver de fer aquests papers!

CLOTILDE. — Quèixat, encare!

AUGUST. — Escolta: tens dos cents francs? Un compromís, saps? Uns amics...

CLOTILDE. — Però, papà, tu m'estàs arruinant.

AUGUST. — Ja't dic, un compromís...

CLOTILDE. — Però no m'en demanis més fins el més entrant!

AUGUST (agafant els dos cents francs). — I encare diuen fills! Els sacrificis que costen! Els papers que s'han de fer... Crieu fills, pares porcs!...

FLAVI.

Cinegética

En la tertulia es discutia apassionadament els llocs més a propòsit per a la cassa del conill.

—Innegablement, el Montseny és el lloc on se n'hi troven més!

—I cà, home, i cà! Vostè desconeix en absolut la cassa del conill, no hi ha com l'alt Llobregat, creguim.

—Expliqui-m'ho a mí que fa deu anys que corro totes les encontrades de Catalunya cassant conills!

—I a mí que en fa més de vint!

—I vostè de quin parer és senyor Ratel; on se casen millor els conills?

—Damunt d'un bon sofà!



El Doctor. — Quan vulgui senyoreta, l'injecció està a punt.
Ella. — Escolti i avui no me la podria ficar sense agulla?
No més la xeringa, sab?

Dialec conjugal

El marit. — M'estàs posant en evidència davant de la societat i dels meus amics. No vui que ballis més fox-trots ni shimmys amb els xitxarel·los que en tota la nit no et treus del damunt.

Ella (tota digna). — Damunt meu? Aquestes coses jo no les faig davant de la gent!

Un home servicial

El senyor Ramonet era un home molt circumspecte, molt respectuós i molt aimant de guardar les formes davant de la gent.

Per res del món hauria ofès a ningú sabent-ho ell.

Un dia es veié precisat a consultar un assumpte molt important al seu advocat i sense perdre temps s'adreçà cap al seu bufet.

—El senyor Rovirosa?

—No hi és a n'aquest moment, però no pot tardar.

—Essent així l'esperaré.

—Segui, segui.

—Es la seva senyora, vostè?

—Per servir-lo.

—Gràcies. Fa calor, veritat?

—Molta.

I per donar més força a la seva resposta, la senyora posà una cama damunt de l'altra i deixà



EL PREMI

—Es a dir que perquè has pagat el conte de la modista, are ja vols el terroset de sucre per premi?...

al descobert un garrot de pantorrilla que trasbalsà de valent al senyor Ramonet.

En el curs de la conversa, el senyor Ramonet per dues o tres vegades feu senyals a la senyora per a que cobris amb la faldilla allò que ell creia que no devia veure, però la senyora semblava que ho fes expressament i cada volta descobria un xic més de pantorrilla.

Per fi, el senyor Ramonet vermell com un pebrot i nerviosíssim s'alçà i digué amb to de censura:

—Senyora, me'n vaig, perquè per aquest camí, em veuria privat de guardar-li els deguts respectes.

—Veu, m'agradaria veure-ho això — replicà la senyora.

—Ah, essent així em quedo. Perquè per damunt de tot soc una persona complascent.

Confidències

Elena i Margot, parlen confidencialment.

Elena està per casar-se i Margot porta ja tres anys de matrimoni.

La casada diu amb suficiència:

—No en facis cas de tot això que diuen de la primera nit. Són "qüentos" ¿sabs? tota!, res.

Elena, tota amoinada i confosa replica:

—Doncs mira a mí el "primer" cop sempre m'ha fet molt efecte, ara, després, ja m'hi he acostumat desseguida.

Un concell

La mamà postissa. — T'ho he dit, i t'ho repeteixo, els vells són millors perquè donen més diners i... demés, no tenen "os".

La noia. — Però et fan rosegar el tendrum.

El ceguet

—Una caritat per un pobre ceguet que té deu fills!

—¡Diantre! I com vos ho feu per tenir-ne tants? Això és no tenir enteniment!

—Ai, senyoret, com que soc cego, no veig el que em faig!

Pobrets i alegrets

L'Amèlia està per casar-se i està parlant de la boda amb la seva amiga Amalia.

—I on anireu a passar la lluna de mel? A París, a Viena?...

—Veuràs, noia, com que nosaltres som pobrets, ho "farem" a casa.



—Quina manera de pipar, Lolote

—Fill, això tant petit, no m'ho trobo per la boca!



ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de **EL NANDU**. D'aquests contes en premiaré un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'àpit!



La bota del recó

Això no és un quènto, és una història i feta aquesta advertència, ja podeu començar a no creure-vos res de lo que en el transcurs de la mateixa s'explica. Sempre, les històries han estat així; més informals que en Romanones i més poca soltes que en Maura.

Va passar a la terra del NANDU, al gran poble de Llofríu i en els temps aquells en que els tapers amarraven els gossos amb llangonics. Ja veieu que vos parlo del temps de la "jamància".

Ella és deia Engracieta i era tant de mena bufona i esparpilada, que aprop d'ella l'amor nexia per generació espon-tània.

El seu oncle es deia Nandu i tenia un dels hostals més concorreguts de tota l'encontrada.

Jo no sé si al "Hostal del Nandu" donaven millor xarel-lo que en els altres, però el jovent hi acudia com les mosques a la mel i el "Nandu" anava fent un bon bossot.

Males llengües deien que el verdader reclam de la casa era l'Engracieta, i que les seves galtones acirrades, els seus ullassos negres com dues mores, el seu somriurer captivador, les seves anques opulentes i gronxadisses, el seu garbo de dona desinvolta, eren la trampa posada pel "Nandu" per anar cacant els patacons de tots els pinçans de la rodalia.

A l'estiu, fins els estiuejants de les alegres platges de Bagur, feien cap a cal Nandu i allò si que era un bé de Déu de moneda que anava caient al calaix.

El "Xacó" era un dels hereus de més anomenada d'aquella encontrada. Fatxendós, alegre, després, i carregat d'unces pot dir-se que era l'amo de tots els saraus i de totes les festes majors.

Tant pagat estava de si mateix, que dona guapa que veia, ja la contava com a "granota ficat al cove".

No és d'estranyar doncs que al trobar-se davant per davant de l'Engracieta es fes el propòsit d'obrir una bretxa per la qual encara ningú havia penetrat mai.

Pràctic en aquestes coses, adquirí una bona joia a un marxant i esperà ocasió en que la noia estigués sola a l'hostal.

No es feu esperar aquesta ocasió i el Xacó comensà a entabanar amb la seva "palica" a l'aixerid xicot.

—Que amb mi seràs molt feliç. Que tindràs tot lo que voldràs. Que em casaré amb tu. Que seràs senyora i majora.

Res, que al cap de mitja hora ja me la tenia dins del celler i en un recó, darrera de l'última bota, prenia mida dels seus pitets, de les seves cames tornejades i bebia en els seus llavis dolçissims, el nèctar dels seus petons.

El Nandu, entrà a l'hostal i quedà tot astorat de no veure-hi a la noia.

—On serà aquesta mosca? Ah, segurament al celler.

I per comprobar-ho tragué el cap per la porxada que hi donava entrada.

—Redell, que és això?

El Xacó, estava treballant de valent a l'Engracieta, i amb una aixeta a la mà, li deia a cau d'orella:

—Però sinó és res, tontota. Mira, veus. Tu tens una bota, a n'aquí. Doncs jo hi posaré l'aixeta com a totes les altres del celler, i res més. Ningú se n'enterarà.

El Nandu pegà un bot endarrera, però recobrant la serenitat, es limità a cridar amb la major naturalitat:

—Noia, Engracieta!

—Ai, pobres de nosaltres! Ja ha vingut l'oncle.

Sortí la noia del celler i el Xacó buscà una reconada per amagar-se.

—Mira, Engracieta, mentres vaig a dalt a canviar-me la roba, preparam una torrada.

—Molt bé, oncle.

El Nandu enfilà l'escala i la noia a mitja veu cridà a n'En Xacó:

—Surt, corre, depressa.

El minyó sortí i com si res, s'assentà davant d'una taula com si acabés d'entrar. Quan el "Nandu" ho cregué convenient reapareixé fent el paperot d'ignorant.

—Ola Xacó, tu per aquí.

—Si a fer un gotet del vostre bon xarel-lo.

—Ja ho crec, home. Ves, Engracieta, porten un got d'aquell que retorna a un mort.

—Desseguida oncle.

—No l'has probat el meu xarel-lo del any vuit?

—A fe que no, Nandu.

—Esperat, esperat, que aquella mosca no ho faria bé.

I el Nandu desaparegué cap a dins del celler.

—Noia, ja està això?

—Sí, oncle, aquí teniu el got.

—Llensa el vi.

—Què?

—Que el llencis.

—I ara!

—Té, doncs, ja el llensaré jo. Alset les faldilles ara.

—Oncle!

—Fes lo que et dic! Així. Omple aquest got ara.

—De què?

—Tu diràs. Posat el got entre cames, i obre la resclosa.

—Oncle!

—Depressa!

—Ja està.

—Molt bé. Anem cap a la botiga ara.

El Xacó ja estava impacient de tant esperar, quan el Nandu, sortint del celler amb la nevoda l'enfocà:

—Doncs, sí, noi; t'en lleparàs els bigotis. Ves, noia, dona-li aquest bé de Déu de xarel-lo.

L'Engracieta trèmola d'emoció allargà el got a n'el Xacó i aquest es disposà a empassar-se el seu contingut d'un sol trago. No bé li tocà a la boca, llençà un renec recargolat i tirant el got a terra, exclamà:

—Nandu, aquesta broma us costarà cara. Això no és vi, això son pix...

—I ara! Es un vi que té divuit anys, com l'Engracieta: sí home, és d'aquella bota que tu hi volies posar l'aixeta!

El Xacó plegà veles, i sortí de l'hostal, escorregut i amb

la qua entre les cames i mai més s'el va veure per Llofriu presumint el seu garbo fatxendós d'hereu escampa.

HELIOS

Una inglesada

Mister John, al arribar a Madrid demanà a un cotxer que el portés a una casa de senyores de preu.

El cotxer, coneixedor del terreny, el portà cap al carrer de Sant Marcos.

—Pase, pase, señorito.

—Mi querer una "muquer" que llore.

—¿Qué llore?

—Sí, que llore que llore mocho... mocho.

La "Milagritos", estranyada, s'arrossà d'espatlles i escol·lint la més desgraciada, l'advertí de que hi havia un anglès que volia que plorés.

—Caprichos de esta gente, sabes.

La noia, en quant estigué sola amb el mister, arrencà en un plor capaç d'enternir a les pedres, però l'anglès no es donava per satisfet. Allò no era lo que ell volia. Pagà i marxà.

Demanà al cotxer que el portés a un altre casa i l'home el va portar cap al carrer de la Llibertat.

La "Matildona" el va rebre amb tots els honors.

—Mi querer una muquer que llore.

—Que llore? Aquí todas estamos alegres.

—Pues mi querer que llore.

—¿Pero porque quiere usted que lloren las mujeres, mister?

—Porque mi conocer el refran español que dice: "Quien no llora no mama" y mi querer una muquer que llore.

Si el mister cau a Barcelona hauriem hagut de posar ponts a totes les cantonades del districte V!

REX

Conte premiat del número passat:

«TIRA MES UN PEL DE C...»



—Hi ha el cobrador del lloguer.

—Que passi, dona, que passi!

Contrabando

Qan la Carmeta, l'aixerida cambrera, va veure entrar la parella al Hotel, va arrufar el nas i es va mal pensar desseguida.

—Aquests dos no són casats. M'hi jugaria...

Però l'amo va fer els ulls grossos i va anotar cerimoniosament a la llibreta de nous hostes.

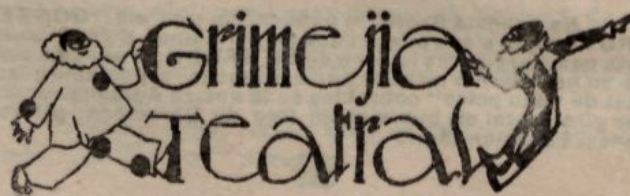
“Senyor Duràn i senyora”.

Una volta els tingué instal·lats a l'habitació la Carmeta volgué comprovar els seus temors i amb molt de cuidado, mirà pel forat del pany.

Ella estava recollada contra el llit i amb els ulls en blanc. Ell als seus peus, agenollat, semblava descordar-li la lligacama.

La Carmeta amb aire de suficiència es limità a dir tot fent l'ullet:

—A mí no me la peguen! Ves si ho deia jo que no eren casats!



Fins ara estavem convençuts de que a l'Eden per tocar el cornetí eren les dones les que tallaven el bacallà, però, el món dóna voltes, i ara allí no hi ha més amo d'aquest instrument que el “concertino” de l'orquestra, que el maneja com la més castiga de les franceses. Redell, nois, quins refilets que m'hi cargola i quina manera de dominar els pistons i de fer-los baixar i pujar davant de la concurrència! Ni a ca la “Mamai”!

La truculent Alfonso hi fa d'estrella amb un doll de veu que fa fredat i uns davants i uns darreres que... deixem encendre!

Al Palace, el gran Nandu Bayés, segueix donant-nos “Cri-Cri” i aquestes festes hi ha hagut mastegots per poder entrar. Quina gentada de gent! Val a dir que la cosa s'ho val per això.

Al Còmic ens varen servir per ignocentada una funció la mar de divertida, estrenant-se “La Tornada del Nandu” que tractant-se del nostre heroi ja poden suposar que el públic el va rebre com a un “minyó” de casa bona.

Al Espanyol segueixen a l'Ombra.

I mira, veuràs, es coneix que hi està tant bé, que encara no s'han mogut. Que per molts anys!

Res, que a l'Espanyol s'han agegut a l'“Ombra” i no hi ha qui els en tregui.

Ja haveu vist el paper que hi fa la Pla? Vatua el ret de la Sila quina manera de lluir-si! Nois, hi ha moments que un s'ha de treure la barretina, perquè vos juro que ho fa d'allò, d'allò millor. I En Tormo també i la Casals fa una gitaneta, que... res, jo li faltava al respecte i la feia renyir desseguida amb En Bruguera, perquè, no és per alabar-me, però de currutaco en soc més jo qu'ell! I prou qu'és tard.

EL SECRETARI

GRIMEGIA ESTRANGERA

Contesta

En una festa de caritat el Duc des Alís s'acosta a la Marquesa de Riant, que llueix una magnífica toilette tant escotada, que els seus pits formosíssims queden casi per complert al descobert.

—Senyora Marquesa, la felicito pel seu bon gust. Llueix un vestit senzillament esplèndid.

—No és adulació?

—De cap manera. Els alts, sobre tot, són admirables.

(Journal Amusant)



—No t'en dones vergonya de deixar-te grapejar d'aquesta manera! Veiam, que vingan a madregar-me a mi!

(Tele-Blague)

Naturalment!

El marit.—Et dic que ho se tot i que m'enganyes miserablement.

L'esposa.—Això és una impostura indigna!

El marit.—Doncs què hi vares anar a fer ahir al "Royal Meublé"?

L'esposa.—Oh!...

El marit.—Sembla que la pregunta se t'ha atravesat un xic...

L'esposa.—No, no..., la resposta.

(Sans Gène)

Entre amigues

Però, coneixent el seu passat, ha tingut la barra de casar-s'hi?

—Sí, sí, ella l'hi ha explicat tot.

—Quin valor!

—I quina memòria!

(Sans Gène)



—Esperar, quan una sap a qui aspera, es una cosa realment amohinadora; pero esperar i no saber a qui... es sencillament horrible.

(Le Rire)

Feminitat

—Però, dona, abaixat un xic la roba. Se't veuen totes les cames.

—Allavors no valia la pena de comprar unes mitjes de dotze duros.

(Régiment)

Correu secret

Rafelet. Es molt gastat. — *M. R.* Enviem Gamiani. — *Matas.* Li falta enginy i el tema es molt vell. Envii altres coses. — *Helios.* Va a n'aquest número. No li havem entès el segon nom. Envihi més quantets. — *M. C. A.*, Madrid EL NANDU el trobarà en el kiosk del café de la Montaña, entrada Porta del Sol Enviem els sis primers números a Gamiani. *E. M.* No ens convenc. — *Tap-i-oca.* Entra en cartera. — *Grop dels Barres.* Homes, potser en teniu massa! No es pot publicar; el fiscal s'enfadaria. — *L'home de les bitlles.* L'arreglarem i anirà, però li preguem cuidi un xic més la forma.

Correu del amor

NINI MEU: Diumenge a Novetats. Procura no cridar l'atenció. Al sortir col·locat darrera meu i et daré carsa senyalan-te dia i hora. Discreció. — R.

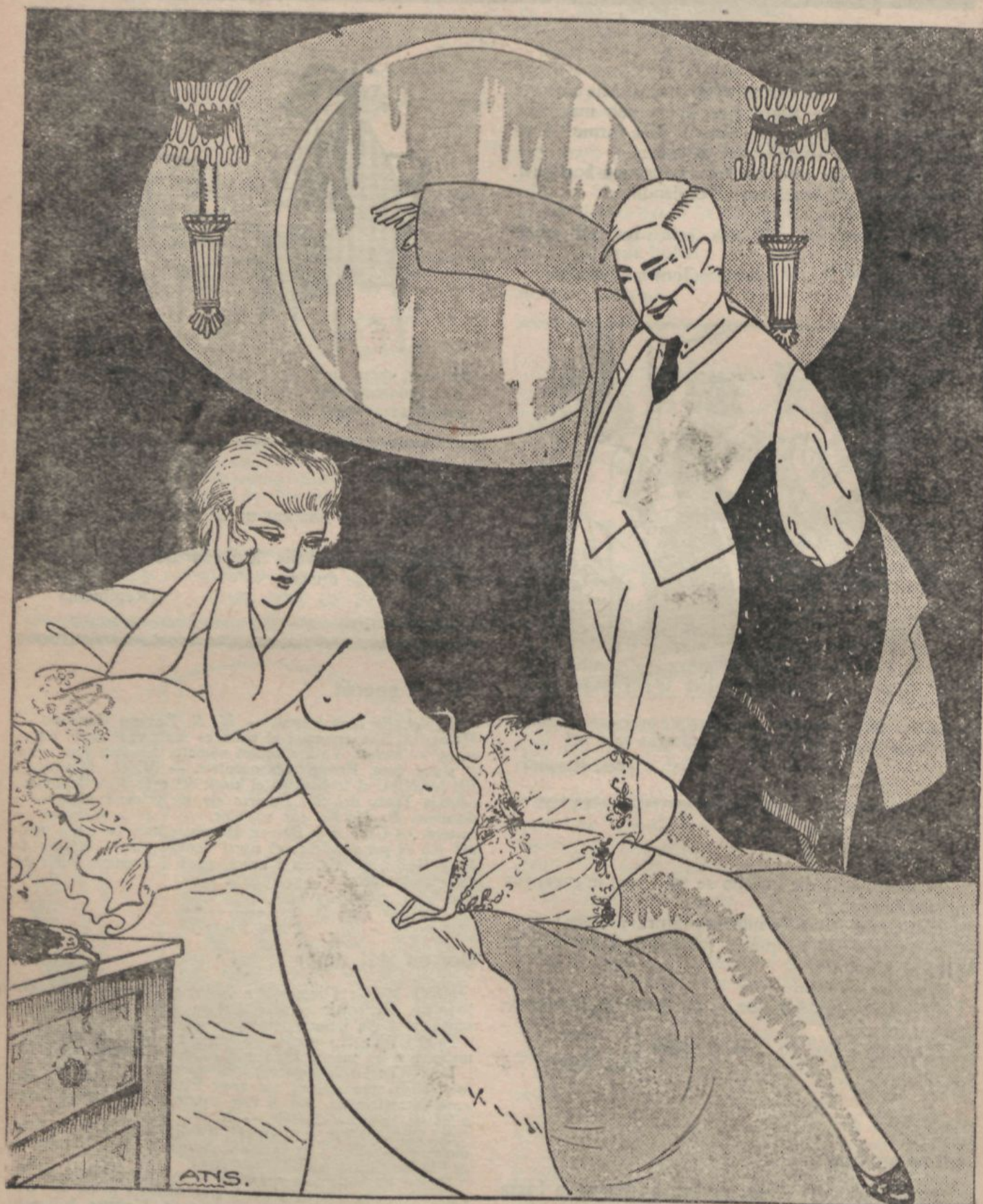
ELISETA: No puc viure sense tu. Sobretot diumenge no faltis a les onze al Pí. Petons, petons i petons. — FILIS.

NANET: Lo/dels maretjos, no va ser res. El susto i res més, però creu que va ser gros. Figura't, després de vuit anys de matrimoni, com li faig creure al meu marit! Demà a les sis, davant del Sigle. — N. N.

RATETA: Voreig entregar aquell llibret a la portera, dintre d'un sobre. T'ha agradat? No abús, eh! Una mossegadeta del teu, GATET.

P. L.: Es inútil tota negativa. M'ho he proposat i ho logaré. Vostè ha accedit a altres pretendents i jo no soc tant lleig com suposaria el veurem preterit. L'estimo bojament i si no em complau, faré una bogeria. Espero carta o que em contesti a n'aquesta Secció. — C.

PADRINETA: Per fi he pogut trovar un veritable nim d'amor sense cap mena de perill. T'espero a l'estació de Sarnià, divendres a les quatre. Petons del teu FILLOL.



ARREPENTIMENT

- Tots sou iguals! Jo no sé pas on devia tenir el cap el dia qu'em vareig entregar al primer home!
- Segurament sobre el coixí.
- Errada, noi, va ser al replà de l'escaleta.